

Lag om ändring i lagen (1991:2041) om särskild personutredning i brottmål, m.m.;

SFS 2014:646

Utkom från trycket
den 27 juni 2014

utfärdad den 12 juni 2014.

Enligt riksdagens beslut¹ föreskrivs att 3 och 7 §§ lagen (1991:2041) om särskild personutredning i brottmål, m.m. ska ha följande lydelse.

3 §² Kriminalvården ska ombesörja den utredning som behövs för yttrandet. Om det behövs för yttrandet, får Kriminalvården förordna en särskild personutredare att bistå med utredning.

En misstänkt som inte är häktad är skyldig att inställa sig för utredning på tid och plats som Kriminalvården bestämmer. Om den misstänkte uteblir, får Polismyndigheten lämna handräckning för inställelsen.

7 §³ Rätten får, när det finns skäl till det, förordna en läkare att avge läkarintyg om en misstänkt, under förutsättning som anges i 2 § andra stycket. Om rätten särskilt anger det i förordnandet, ska intyget omfatta de medicinska förutsättningarna för att överlämna den misstänkte till rättspsykiatrisk vård utan särskild utskrivningsprövning.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer meddelar föreskrifter om avfattningen av läkarintyget. Endast en läkare som får avge utlåtande över en rättspsykiatrisk undersökning får förordnas att avge ett sådant intyg som avses i första stycket andra meningen.

En misstänkt som inte är häktad är skyldig att inställa sig för läkarundersökning på tid och plats som läkaren bestämmer. Om den misstänkte inte inställer sig, får Polismyndigheten lämna handräckning för att han eller hon ska komma till undersökningen.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2015.

På regeringens vägnar

BEATRICE ASK

Per Lennerbrant
(Justitiedepartementet)

¹ Prop. 2013/14:110, bet. 2013/14:JuU23, rskr. 2013/14:262.

² Senaste lydelse 2005:980.

³ Senaste lydelse 2002:441.

